

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενννταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς άς πλέξη.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτήτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού μηνός Νοεμβρίου δευτέρα
και πολέμου βρυγμός από πέρα.

Έξήντα τέσσερα και πεντακόσα,
καινούρια κόμματα, καινούρια γλώσσα.

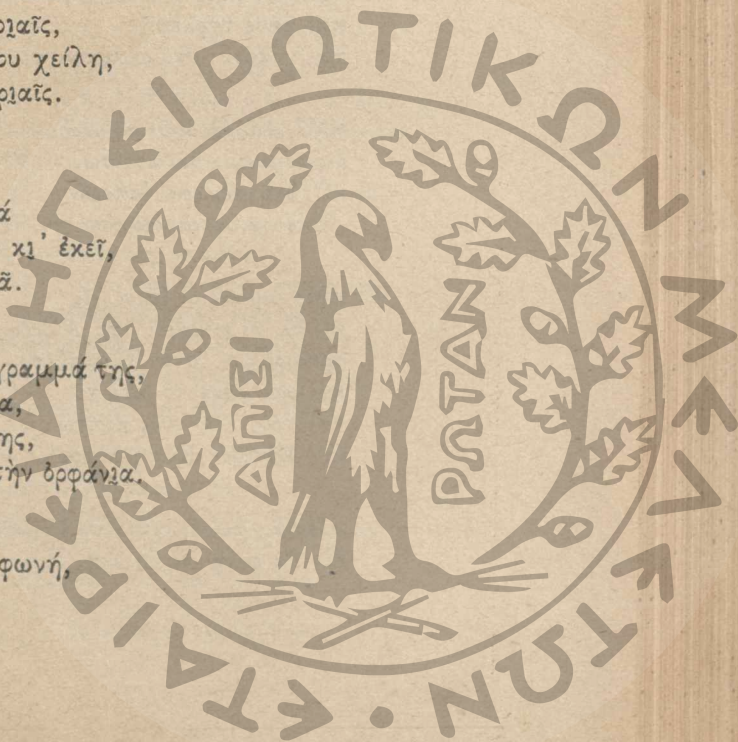
Πρόγραμμα Κοιμητάτου Πανελληνικωτάτου.

Εύπνα, Ρήγα πρωτομάρτυ, με σπαθί και με κοντούλι
βροντοκτύπημα ν' άκούσης σέ πελάγη και στεριαίς,
κι' άς χαράξη χαμογέλοιο 'στά κατάνκλειστά σου χείλη,
που κελάϊδησαν μιá 'μέρα χίλιαις δαδ παρηγοριαίς.

Εύπνα νέα νά 'βλογήσης Έταιρεία Φιλική,
που κρυμμένη μες 'σέ τούτη την έλεύθερη γωνιά
τά παιδιά σου, που στενάζουν σκορπισμένα 'δω κι' εκεί,
δέν τάφινει μοναχά των 'στέ χαντζάρι του φονιά.

Γροίκα πόθους και λαχτάραις μες 'στέ πρώτο πρόγραμμα της,
μυριανθίζουν μαραμμένα και καταξέρα στεφάνια,
ξύπνησε, Βελεστινιώτη, νά 'ρωτήσης τδνομά της,
σύ που κλαίς και μαρμαρένιος για τών σκλάβων την όρφάνια.

Μες 'στά χρόνια, που 'βουβάθη κάθε μάρτυρος φωνή,
'δές 'ψηλά πώς κυματίζει μιá σημαία γαλανή,
και μιá κόρη λευκοφόρα σαν πανόρηα Παναγιά
τόν έλεύθερο φτερώνει, ζωντανεύει τόν ραγιά.

**Φαδουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος οκέτος.**

Φ.—Παλεύουν τόσα κόμματα κι' είναι σπουδαία πάλη
κι' όσα δέν έχουν, Περικλή, πρὸς τὸ παρὸν κεφάλι
τρέχουν παντοῦ φερί φερί
νὰ τὸ βρουν μετ' τὸ κερί.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἔλεγε μετ' τὸ λεπτό του στόμα
'στὸ ξεπεσμένο κόμμα :

» Ἄν πότε πότε σκέπτεσθε τοῦ γένους τὸ καλὸ,
ἂν ἔχετε μὴ αὐτό,
κι' ἂν θέλετε 'στὰ πράγματα νά ληθετε μάνι μάνι
ἐμένα νὰ βαπτίσετε τῆς στρουγγας σας τσοπάνη.
'Εγώμαι Κόντες ξακουστός καὶ Κόντες Κερκυραῖος,
καμαρωτός κι' ὠραίος,
πούρος γιαμὰ φωστήρας,
φιόρε καὶ φηγουρίνι,
Τζωρτζέτος τῆς Κερκύρας,
τῶν πιπινῶν πιπίνι.

» Τὸ μάτι μου λιγόνει
τὸν κάθε διπλωμάτη,
ἐγώμαι γιὰ σαλόνι,
ἐγώμαι γιὰ Παλάτι.

« Κι' ἀλέγρα κόβω ράβω,
καὶ σὰν με πέρουν κάβο
μου λέν : — ἄφεντη μπράβο,
Κόντε Τζωρτζάκη σκιάβο —

» Ἐγώ, συμπατριῶται,
κλωτσῶ τὰ κοντιλίκια,
καὶ παίζω πότε πότε
μονὰ ζυγὰ φιστίκια.

» Δέν μου ξεφεύγει μπάλος,
μηδὲ σουπέ κανένα,
ντουνκουε Τζωρτζῆς ἄλλος
δέν εἶναι σὰν κι' ἐμένα.

« Αὐτὸς 'μπορεῖ νὰ 'πῇ
τὸν Βασιλῆα πιπίνι του,
καὶ κάθε τσελεπή
τὸν γράφει 'στὸ σκαρπίνι του.

» Μὲ τοῦ Θρόνου τὸ νερὸ
διψασμένους θὰ ποτίσω,
κι' ἀπὸ σήμερα 'μπορῶ
Υπουργούς νὰ διορίσω.

« Μὲ τιμοῦν οἱ Βασιλεῖς
κι' ὅλ' οἱ μούργοι τῆς Αὐλῆς
τριγυρίζουν 'στὸν Τζωρτζέτο,
καὶ μου λένε τὸ καὶ τὸ
καὶ τοὺς λέω πῶς κρατῶ
ἀπὸ κάποιον Καπουλέτο.

« Ποιός, μωρέ, γιὰ τὸν Γεωργάκη
δέν θὰ φέρη τὰ βιολιά,

ποῦ θὰ γίνη σὲ λιγάκι
τὸ ραβδί τοῦ Βασιλῆα ;

« Ἐγώμαι τζόγια τῆς σεπτῆς Μεγαλειότητός του,
ἐγώμαι, καθὼς ξέρετε, καὶ συνωνόματός του,
κι' ὅλους ὁ Τζωρτζῆς 'στὴ Βουλὴ τζωρτζῆνικος θὰ τοῖς
καὶ τρεῖς φοραὶς ἀλλοίμονο 'στὸν μούργο Ντεληγιάννη.

Μὰ προβαίνει . . . νάτος νάτος
κι' ὁ Σκουλούδης ὁ γενάτος,
καὶ θυμόνει καὶ φωνάζει :
« Κόφτο, Τζωρτζῆ μου, τὸ νάζι.

« Κάνε τόπο νὰ περάσω,
μὴ γελώντας με θωρῆς,
κόφτο, Τζωρτζῆ μου, τὸ πάσο
κι' ἦλθε κι' ἄλλος μουστερῆς.

« Μὴ λές πῶς εἶσαι τῆς Αὐλῆς ἐσὺ μονάχα φίλος,
γιατ' εἶναι κι' ἄλλος στύλος.
'Εμένα Πρέσβυ μ' ἔστειλε καὶ μέσα 'στὴν Μαδρίτη
κι' ἐπαιζα τέτοιους ρόλους,
ὅπου τοὺς Ἰσπανιόλους

τοὺς ἔκανα νὰ χάσουν Παρασκευὴ καὶ Τρίτη.
Καὶ ταυρομάχους τσεμερούς εὐτύχησα νὰ 'δῶ
καὶ παρ' ὀλίγον νὰ φερῶ τρεῖς τέσσερες κι' ἔδω,
ἐμμενα χάσκων, Τζωρτζῆ μου, μετ' τὸν ἄρπας μάχη,
εἶδα τὰ σκέρτσα καθεμιᾶς τρελλῆς ἀνεμοδούρας,
τὰς πανοπλίας τὰς χρυσᾶς παληῶν Ἀδενσαράγων,
τῆς Σαραγόσσας τὰ βουνὰ καὶ τῆς Ἑστραμαδούρας,
ὅπου μετ' τὸν Ἐρνάνη
ἐπήγαγε σεργιάνι
ἐκεῖν' ἡ Δόνα Σόλα,
μιά πρώτης Ἰσπανιόλα.

« Ἄκουσ' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα,
τὴν Ἑστου ντιανίνα,
καὶ πατινάδες τρέλλα,
κι' ἀντίκρυσα μαριόλαις
κι' ἀφράταις Ἰσπανιόλαις
τρελλαῖς γιὰ Τραντέλα.

Εἶδα καὶ τραναῖς κοκέταις
νὰ κτυποῦν τῆς καστανιέταις,
μὰ τῆς εἶδα καὶ στιλέτο
εἰς τὴν μέση νὰ φορέσουν,
ποῦ νὰ τῆς ἰδῆς, Τζωρτζέτο,
καὶ τὰ σάλια σου νὰ πέσουν.

« Ἀλλὰ μὲς 'στὸν τόσο κρότο
εἶδα καὶ τὸν Δὸν Κιχῶτο
μετ' τὸν Σάντσο του νὰ κἀν
τοὺς ἵππους ἄνω κάτω,
κι' ὅμοιος μετ' ἐμὸν 'φάνη
'στὸ κορμὶ τὸ ντιλικάτο.

» Σ' ἐμένα, Κόντε, δέν περνᾷ κανένα κοντιλίκι
κι' ἡ τῆς Αὐλῆς συμπάθεια μόνο σ' ἐμέν' ἀνήκει.

κι' ἂν εἶσαι Κόντες Κόντηδων κι' ἀριστοκράτης πρώτης,
ἀλλ' ὅμως λέγομαι κι' ἐγὼ Δὸν-Στέφανος ἵπποτης,
ἐναὶ Ἰνφάντες, Ροῦ-Βλάς, γενάδας Ἰσπανός,
ποῦ με πυρὰς ἐτάκη,
καὶ κάνε τόπο, Τζωρτζῆ μου, γιατ' εἶσαι ντίπ σπανός
μετ' τόσο δὲ μουστάκι.

» Σ' ἐμὲ μὴν κοκορεύεσαι γι' ἀγάπαις Βασιλῆα
καὶ χάδια καὶ φιλιὰ,
πολλαὶς φοραῖς, Τζωρτζέτο μου, μοῦ χάιδεψε τὸν ὦμο
καὶ τοῦτα μοῦ τὰ γένεια,
πολλαὶς φοραῖς μετ' χαιρετὰ γλυκὰ γλυκὰ 'στὸν δρόμο
κι' ὅλο καὶ χαχαρένια.

» Λάμπω σὰν Ἀποσπερίτης
μέσα 'στῆς Αὐλῆς τάσκερι,
καὶ 'στὸ ζήτημα τῆς Κρήτης
ἤμουν τὸ δεξί της χέρι.

» Κάθε τόσο 'πηλαλοῦσαν
καὶ τὴν ἑξώπορτα 'κτυποῦσαν
τοῦ μεγάλου μου σπητιοῦ
ἄνθρωποι τοῦ Παλατιοῦ.

« Κι' ἐβλεπαν τὸν Δὸν-Σκουλούδη
'στὴν Αὐλὴ νὰ μπαينوδαίνει,
κι' ἔλεγε τὸ κάθε βουδι
ὅτι κατὶ θὰ συμβαίνει.

» Καὶ δέν ἔπαυα νὰ στέκω
'στὸ πλευρό της ὁλοένα,
κι' ἔκανα τὸν κύρ Ἀλέκο
νᾶχη τεύρτουρα γιὰ 'μένα.

» Ἐγὼ θὰ γίνω μοναχὴ τοῦ Θρόνου συντροφιά,
μόνον μ' ἐμένα 'γρήγορα 'στὴν Πόλιν θὰ μες φέρη,
κι' ὅχι μετ' ἐσέ, ποῦ φαίνεσαι σὰν μία ζωγραφιά,
ποῦ κάποτε σὲ σκάτουλαις τὴν βλέπω Φιλαμφέρει.

Κι' ὁ Τζωρτζέτος 'στὸν Σκουλούδη
λέει τοῦτο τὸ τραγοῦδι :

« Μὰ πῶς ἔχω τῆς Αὐλῆς ἀδίκως σουλατσάρες
καὶ μὴ τὸν ὄρε μου γιαμὰ ζητῆς νὰ στραπατσάρη.
Τρέμε τοῦ Κόντε τὸν θυμὸ, τρέμε τὸ νταϊλίκι μου,
μὴν τάχης μετ' τὴν φάτσα μου γιὰτὶ θὰ τσακωθοῦμε,
καὶ πάρε σὺ τὰ γένεια σου κι' ἐγὼ τὸ κοντιλίκι μου
καὶ πᾶμ' ἐμπρός 'στὸν Βασιλῆα κι' οἱ δὲθ νὰ μετρηθοῦμε.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἄλλος Στέφανος προβαίνει κοτσονάτος,
ὁ κύρ Δραγούμης ὁ πολὺς, ὁ 'ψηλοκαπελάτος,
καὶ λέγει : « τί μαλλώνετε, κοκόροι τοῦ διαβόλου ;
γιατὶ σὲ τοῦτον τὸν καυχᾶ δέν βλέπετε καθόλου
κι' ἐμένα τὸν κακόμοιρο μετ' τὸ 'ψηλὸ καπέλο ; . . .

κι' ἐγὼ πρωτεῖα θέλω.
Μήπως δέν στέκεται 'ψηλὰ καὶ τοῦ Δραγούμ' ἡ θέσις ;
μήπως δέν ἔχω παλαιὰς μετ' τὸ Παλάτι σχέσεις ;
μὴ Στέφανος τοῦ Στέμματος δέν ἦμουν ρόδων πλήρης ;
κι' ὁ Κόντες τότε 'φώναξε « νὰ κι' ἄλλος μουσαφίρης . . .
Δραγούμη, τὸ καπέλο σου γιὰ βάλτο 'στὸ μαστέλο
καὶ κάνε το μιά πιλαφιά κι' ἐγὼ τὸ ρυζὶ στέλλω. »
Ἄλλ' εἶδε κι' ὁ Σιμόπουλος μετ' τὸ βαθύ του μάτι
πῶς εἰς τὸν Κόντε 'γρήγορα θὰ κλίνη τὸ Παλάτι,
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄχρηα τοὺς ἔφησε νὰ τρῶνε
καὶ κίτρινος ὁ φουκαρῆς ὡς εἶδος κλαμπόκι.

ἐφώναζε μετ' δάκρυα « Σὺ δοξασμένε Θρόνε,
σῶσε καὶ τὸν Σιμόπουλον πρεσβείαις Θεοτόκη. »
Κι' ἐνῷ καυχᾶς ἐγίνετο σπουδαῖος καὶ τραχὺς
ὁ γέρος ὁ μαντρόσκυλος ἐπρόφθασε ταχύς,
καὶ τὰ σκυλάκια τὰ μικρὰ ρεντίκια τὰ κάνει
καὶ τάπαλά των κρέατα μετ' λύσσα τὰ δαγκάνει.
Βρὲ σεις κουτάβια, τοὺς 'μίλει, τί σκούζεις 'δὼ πέρα
γιὰ Βασιλῆα, γιὰ κόμματα, καὶ τὴν κακὴ σας 'μέρα ;
'Εγώμαι μόνος Κέρβερος καὶ Δράκος τῆς Κορώνας
καθ' ὅλους τοὺς κανόνες,

κι' ὅποταν σκύλο κάποτε παρατηρῶ λιμάρη
ἀπέξω νὰ φερμαρῶ,
τροχίζω τῆς δοντάρας μου καὶ ρίχνομαι κοντὰ του
καὶ τότε τρεῖς ἀλλοίμονο 'στὰ δόλια κρέατά του.
Εἶπεν αὐτὰ, τὸ στόμα του ὁρὸ πιθαμαῖς ἀνοίγει
καὶ μετ' καμπόσαις δαγκωνιαῖς τὰ στρώνει 'στὸ κυήγι,
κι' ἐμμενε πάλιν σὰν καὶ πρὶν ὁ πρῶν Σακαράκας
μαντρόσκυλος τοῦ Παλατιοῦ καὶ τῆς Αὐλῆς μπαστάκας.
Καὶ σὺ τί ξέρεις, Περικλή ;

Π. — Νὰ ξεραθῆς, βρὲ τάβλια,
ποῦ κουθεντιάζεις πάντοτε χωρὶς νὰ βάζης παύλα.
Εἶρω πῶς 'βρίσκω κι' ἐγὼ σὲ τόση φασαρία,
πῶς κορτετζάρε τὴν Αὐλὴ καθένας πατριώτης,
κι' ἐφυγε κι' ἡ Βασίλισσα μαζί μετ' τὴν Μαρία
καὶ μετ' τὸν Μιχαήλοβιτς, τὸν Δοῦκα τὸν γαμπρὸ της,
ἀφ' οὗ κατέβησε σταυρὸ τὴν ἰδίαν τὴν ἡμέρα
εἰς ἕνα ναυτὴ Μόσκοβο, ποῦ 'πέθαν' ἐδὼ πέρα.

Μὰ κι' ἐγὼ μετὰ πολλῶν
χρέος ὕψιστον τελῶν
πλήρης πίστεως καὶ φόβου
εἰς τὸν τάφον τοῦ Μόσκοβου
κόνιν ἐρρίψα τεφράν,
καὶ δακρύσας εἶπα ταῦτα :
« χαῖρε Ρώσσε, χαῖρε ναῦτα,
γαῖαν ἔχους ἐλαφράν. »

Κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος ἐφάνη μὲν αὐγὴ
ἀρματωμένος δυνατὰ, κι' ἀντήχουν ὅπλων κρότοι.
κι' εἶπα : « μὴ τάχατε κι' αὐτὸς ἀρματωλὸς θὰ 'βγῇ
κἂν μετ' τὸν Τάκη, βρὲ παιδιὰ, κἂν μετ' τὸν Λεπενιώτη ; »
Μὰ φῆμ' ὑποστάτωμε σαλπίζει 'στὰ συναφία
πῶς πάει κι' ὁ Νικόλαος νὰ κυνηγήσῃ 'λάφια,
κι' ἀμέσως ἀντελάλησε πολέμοκρακτρα Μούσα,
κι' ἐγὼ μαζί της 'γόρευα καὶ τέτοια 'τραγοῦδισα :
« Σ' ἕνα θασότοπο, σὲ μακρονήσι,
'ἔγνη' ἕνας Πρίγκηψ νὰ κυνηγήσῃ,
καὶ μετ' 'στὰ δάση καὶ 'στὰ χωράκια
ἐκυνηγεῖτε λαγούς κι' ἐλάφια,
κι' ὅλοι 'προσμέναν γεμάτοι ζήλεια
λαγούς νὰ πιάσῃ μετ' πετραχήλια,
μὰ ξαχαγύρισε μετ' νταϊλίκι
κι' ἄλλο δέν ἐπιάσε παρὰ τὴν Νίκη,
τοῦ παρκαμόνευε μέσθ' 'στὰ δάση
τὸ Βασιλόπουλο γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ. »
Τέτοια συμβαίνουν, μωρέ τσιφούτη,
καὶ τώρα γύρνα νὰ φῆς λεμποῦτι.

**Θοδωρῆς ὁ τῶν παιάνων
πρὸς τὸν φίλον του Σουλτάνον.**

Καθόλις με, Παισιᾶ, καθόλις με, φῶς μου,
ἐσὺ δέν εἶσαι σύμμαχος, εἰς ἕνα ἀδελφός μου . . .
δέν ξέρεις πόσο χαίρομαι νὰ σ' ἔχω καθάλαρη.

ἔπες τῆς Σουλτάνας Βαληδὲ καρφὲ νὰ μὲ τρατάρη,
καὶ χάρεισε μὲ τῆς σεπτῆς μανίκας σου τὴν ἄκρα
τῆς ἀσπρὰς φαβορίταις μου καὶ τούτῃ τὴν φαλάκρα.

Καθβάλισέ με, Πατισάχ, καθβάλα τὸ Κορδόνη,
τῆς σκόνης σου τῆς ἱερᾶς νὰ γίνη μία σκόνη,
κὶ ἐκείνους τοὺς κανάγηδες, ποὺ τώρα μὲ μανία
ἔγῃκαν ὡς ἄνδρες Ὀλυμπο καὶ ὡς ἄνδρες Μακεδονία,
σὺ μὰ παρὼλ σὲ βεβαιῶ πῶς θὰ τοὺς ἐξορίσω
κὶ ὡς λωποδύτας καὶ ληστὰς θὰ τοὺς χαρακτηρίσω.

Ἐξω, μωρέ, ποὺ τοῦ Χαμίτ ὀρκίσαστε κεφάλι,
σεῖς Μπρούρηδες καὶ Τάκηδες καὶ Λεπενιώταις κὶ ἄλλοι.
Ἐγὼ γιὰ τοῦτον λαχταρῶ καὶ σεῖς μοῦ τὸν κτυπᾶτε
καὶ κόντρα ὅτῃ ἀγάπῃ μου μ' ἐπαναστάσεις πᾶτε;
Φτοῦ σας κὶ ἄλαμπελλάδεσιν, τοῦ δρόμου λωποδύται
ὅτῃ ἐξορία γρήγορα, χαίρει νὰ μὴ ὀρῇτε.

Δὲν θέλω μήτε νὰ σᾶς ὀρῶ, γιὰ σᾶς δὲν ἔχω μάτια,
καὶ σύρτε ὅτῃ κομματίλα,
σᾶς λέγω δὲ ὅτῃ σεβὰρ πῶς ἂν παραφουρκίσω
μὲ κάθε λωποδύτη,
καὶ τῶν παλῶν ἀγωνιστῶν τὰ κάδρα δὲν θ' ἀφήσω
σὲ μαχαλὶ καὶ σπῆτι.

Τεῖναι κὶ αὐτοί, ποὺ μ' αἵματα τῆς πάλαις των ἔκοκκινισαν;
ἔξω τὰ κάδρ' ἀρματωλῶν, ποὺ Τοῦρκο δὲν προσκύνησαν,

καὶ τὴν εἰκόνα στήσετε παντοῦ τοῦ Θεωδωράκη
αὐτὸς νὰ γίνη σήμερα τοῦ κόσμου τὸ καθάκι.

Ἐγὼ, Χαμίτ, τῶν παλαῶν θὰ κόψω τὸν ἄερα
κὶ ἴσως καὶ μισοφύγγαρο νὰ βάλω ὅτῃ παντιέρα,
μὰ παρακάλεῖ τὸν Ἀλλὰχ κὶ αὐτὸν τὸν Μουχαμέτη
πολὺν καιρὸ ὅτῃ χέρια μου νὰ μείνῃ τὸ Ντοβλέτι,
κὶ ἔννοια σου, μακελάρη μου κὶ ἀδελφικὴ μου βλάμη,
θὰ σπᾶσω τὸ τουφέκι των καὶ θὰ γενῇ καλάμι.

Καὶ σὰν ἀκούης τῶν Ρωμηῶν νὰ ψιθυρίζουν γλώσσας
τρικούδερα γυμνάσια κὶ ἐπιστρατεύεις τόσους,
αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ περνοῦν σ' ἓνα Χαμίτ Σουλτάνο
γιὰ σημασίους πράγματα,
ἐγὼ μονάχα μπόλικους Συναγματοάρχας κάνω,
ἀλλὰ χωρὶς συντάγματα.

Ἐμαθα, κραταιότατε, πῶς γιὰ λεπτὰ φρονιάξεις
καὶ πῶς καρκινοφλοῦζεψες καὶ καυμέδες βγάξεις,
κὶ ἐγὼ ὅτῃ φτώχεια σύντροφος περνοῦ μὲ καῦμ,
λιμοκοντόροι μπόλικοι μὲ δέκα χρόνων λέρη,
μὰ στεῖλε καυμέδες σου καμπόσους κὶ εἰς ἐμὲ
μὲ τοὺς δικούς μου νὰ γενοῦν χιράτσι κὶ ἐδῶ πέρα.

Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ γιὰ τόσα πούχω κάνει
ὅτῃ σεδαετὸ Ντιβάνι,
ἀπὸ τὴν βράκα τῆς Φατμῆς ὀλίγη βρακοζώνη
νὰ στείλῃς ὅτῃ Κορδόνη.

Στεῖλε μοῦ τὴν νὰ τὴν βάλω
μέσα ὅτ' ἄλλα τὰ Κορδόνη,
στεῖλε μοῦ τὴν γιὰ νὰ ψάλω
τὰ μακέρια σου χρόνια,
καὶ στρωμένος ὅτῃ μεντέρι
νὰ τὴν δείχνω σεβὰρ
ὅτῃ Μινίστρο τὸν παγκλέρη,
ποῦ γιὰ σένα λαχταρᾷ,
καὶ νὰ λέω μὲς ὅτ' αὐτὴ
τοῦ πιστοῦ σου Πρεσβευτῇ:
«Σὰν τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς καὶ τέτοια βρακοζώνη
δὲν εἶδα ὅτῃ αἰῶνα.»

Συγχρόνως δέ, χασάπη,
καὶ μόνη μας ἀγάπη,
παρακαλῶ τὴν ἐκλαμπρὸν Μεγαλειότητά σου
ἂν — ὃ μὴ γένοιτο ποτε — καὶ κόψουν τὰ παυτὰ σου,
νὰ μὴν ἐσχάσης τὸνα
νὰ στείλῃς ὅτῃ Κορδόνη,
γιὰ νὰ τὸ δείξῃ ὅτῃ Βουλῆς ἐκεῖνο τὸ ρημάδι
ὡς μόνον τῆς ἀγάπης μας πολὺτιμο σημάδι
καὶ τὸν στρατὸν καὶ τὸν λαὸν τὸν δύσπιστον νὰ τσοῦξῃ
καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ κράτους σου νὰ σκοῦξῃ.

Κὶ ἄλλοτε τὸ ζήτησαμε πολλὰς φορὰς τῆς Πύλης,
ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπόχρησες ὡς τώρα νὰ τὸ στείλῃς.

Στεῖλε μοῦ τὰ δῶρα
καὶ γιὰ σένα τώρα
ὅτῃ μεζὲ μὲ πῆραν
καὶ μοῦ λέει: «κοίρανε
καὶ Βεζύρη τύραννε,
τὸ μισαλό σου φέρανε.»

Ἐλλομεν τοὺς ἀρραβῶνας κὶ ἄλλου ζευγὸς ζηλεμένου,
Παναγιώτη Κουγιτέα κὶ Εὐρυδίκης Κονεμένου,
σπαθοφόρου μας μὲ χάρις καὶ μὲ νοῦ πολὺ γερὸ
καὶ μιᾶς κόρης σὰν τὸ ράδο καὶ τὸ γάργαρο νερό.
Κὶ ἀνεφώνει κάθε εἶδος: «νὰ ζευγαίρι τεφάρικι!
γεῖα χαρὰ ὅτῃ Παναγιώτη, γεῖα χαρὰ ὅτῃ Εὐρυδίκη.»